

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

1

יציאה מה שחטוף בקידוש ידים ורגלים פירש בקונטרס כדרך שפסלת בכל הקדשים שקדשו בבלי שאם ילאו נפסלין ביוצא וזו יציאת עומר קן אלא כדמפרש טעמא משום דביוון דפריש אסור מחס דעתיה מיינה דחטום קידוש כלי לא מפסל ביוצא כדמפרש שם עבודה עדיין

בשלמא לאביי דמוקי לפי להא דר' יוחנן כרבי ומודה רבי דמקרות הגבר ועד לפרא לא פסלה ליה בקידוש הא מני (א) גמי דקדשי דקידוש זה לא יפסל בעמוד השחר אבל קידוש הלילה יפסל רבי הוא: אלא לרבא כו' לא מני. שמלריכוין קידוש על קידוש ומתיר קידוש הכני בקרות הגבר: ר' זבא עובדא דרבי יוחנן כרבי ומודה רבי דמקרות הגבר: ר' זבא עובדא דרבי יוחנן כרבי ומודה רבי דמקרות הגבר: ר' זבא עובדא דרבי יוחנן כרבי ומודה רבי דמקרות הגבר:

בשלמא לאביי דמוקים לה רבי ומודי רבי דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלה ליה הא מני רבי היא אלא לרבא דמוקים לה רבי אלעזר ברבי שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפרא פסלה ליה הא מני אי רבי א' פסלה ליה אי רבי אלעזר בר'ש הא אמר אפי' מיכן ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש לעולם כרבי אלעזר ברבי שמעון והבא במאי עסקינן בכדמי דרתי: איבעיא להו יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר לינה לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפריש אסוריה מסח דעתיה או דלמא ביוון דבידו לחזור לא מסח ת"ש קידוש ידיו ורגליו ונשמאו מסבילין ואין צריך לקדש יציאה דרי הן בקדושתן יציאה ידיו לא קמיבעיא לן כי קמיבעיא לן יציאה כל גופו מאי ת"ש *שלמא רחין ידים ורגלים *מקדש בכלי שרת בפנים קידוש בכלי שרת בתוך או בכלי חול בפנים *אפי' שמבל במי מערה ועבר עבודתו פסולה מעמא דקידוש בכלי שרת בתוך הא קידוש בפנים ויציאה דאפיק ידיו לבר וקידוש (הא) קידוש בפנים ויציאה דאפיק ידיו לבר רב זבד לרב פפא ת"ש יציאה כל גופו תיבעי לך א"ל תימת העורה אם לישותה מעון שביילה אם לפי שעה מעון קידוש ידים ורגלים א"ל הכא במאי עסקינן כגון שיצא להסך רגליו ולהטיל מים הא בהריא קתני לה *בל המסך רגליו מעון שביילה וכל המטיל מים מעון קידוש ידים ורגלים תני והדר מפרש ת"ש פרה רבי חייה בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויציאה ורבי יוחנן אמר אפי' בתוך ואפי' בכלי חול ואפי' במקודה של חרס אמר רב פפא שאני פרה הואיל וכל מעשיה בתוך לא פסלה בה יציאה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבודה *פנים איבעיא להו טומאה מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגברא חזי אבל הכא דגברא לא חזי אסוריה מסח דעתיה או דלמא ביוון דהדר חזי ה[רק ליה] ולא מסח דעתיה ת"ש קידוש ידיו ורגליו ונשמאו מסבילין ואין צריך לקדש נשמאו ידיו לא מיבעיא לן [כי] מיבעיא לן נשמאו כל גופו כל גופו תיפוק לי ביוון דבעי למעבד הערב שמש אסוריה מסח דעתיה כגון דאימטי סמוך לשקיעת החמה ת"ש פרה רבי חייה ברבי יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויציאה ורבי יוחנן אמר אפילו בתוך ואפילו בכלי חול ואפילו במקודה של חרס

כדמפרש שם עבודה עדיין
התורה בפ' דמנחות (דף ט"ו) וזכר
התורה (שם דף ט"ו) דלומר כללה חוץ
לחומת העזרה רבי יוחנן אמר פסולה
וריש לקיש אמר כשרה אלמא לרבי
יוחנן לא פסול אלא משום יו"ד *דמ"ד
דמאן דלא פסול בלינה לא פסול בה
הסח הדעת ומאן דפסול פסול בהאי
והכי כהני הוה להו הסח הדעת שהיו
יטנים בבית האזקד *הג"ה עבודה
בחון אבל משום יציאה לא יו"ד [וכן
משמע] בפרק החללה (שם מ"ו) גבי
שהו הלחם דלא קדוש ליפסל ביוצא
אלא בשחיטת הזבח אפי' דגבר
נתקדש בכלי דרבי סבורא ליה דהטר
מקדש בפרק רבי ישמעאל (שם ע"ב)
ומיהו יש לרחות דבאין עם הזבח שאני
דהא נסכים הבאין עם הזבח לא
מיפסלו בלינה כי אם בשחיטת
הזבח כדאמר זעירי בפרק התורה
(שם ע"ט) ואלו באין בפני עלמן תנן
קדשו בכלי נפסלין בלינה ויש עוד
רואה יו"ד מהא דתנן במעילה פרק
ב' (דף ט"ו) גבי מנחות ושתי הלחם
קדשו בטרם יתקדשו ליפסל במחוסר
סיפורים ובלילה ב' אבל יוצא לא קתני
ואפי' גבי עופות וזבחים הוה מלי כ"ס
למיהו יוצא אגב כהן *אחרים לא
אני אגב שתי הלחם ולחם הפנים
ומנחות כן והא דלומר בפרק כל שעה
(ספחים ט"ו) גבי לישא דמנחות נהי
דבזריזן ליהא במקום זריזן חייה
לרחא דמילתא נקט סדרך לעשותה
במקום זריזין והא דלומר פרק המזבח
מקדש [לקמן ס"ה] כלי שרת חן מקדשין
ליקרב אבל מקדשין ליפסל היינו
בטובל יום ובמחוסר סיפורים ובלילה
אבל לא ביוצא ול"ע *מה שפירש
בקונטרס פ' שתי מדות (מנחות פ"ו):
גבי שלחן אבל מקדשין ליפסל בלינה
וביוצא ולקמן בסוף המזבח מקדש
(דף ס"ה) פירש בקונט' אבל מקדשין
ליפסל ביוצא אם ילא חון לקלעים או
עב טו טבול יום והא ע"ג דלומר
פרק שתי הלחם (מנחות לה): [א] שתי
הלחם ואלו לחם הפנים לישות ועריכתן
בחון אלמא מדה יבש לא נתקדשה
וכן בסוף כל המנחות באות מלה (שם
ס"ו) דריש ר"ש הטור הטור שתי פעמים
שחיה אפיייתן בנתור ושיחיה הקדשן
בנתור ופרין והתנן ר"ש אומר לעולם
הי דגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים
כשרות בעזרה וכשרות בבית פלגו
לאו משום דחי נתקדשה הוה מיפסלה
ביוצא אלא משום דדבר מטער להאי
לחון לאחר שנתקדשה ואם תאמר
וביוון דבקדושת כלי לא מיפסלה ביוצא

(ד) מן בקדושין ונזהר מליגע ידיו בדבר טיטף ולא מסח דעתיה: (ה) כעטלה הכי ודאי מ"ס דק ליה כו' *ק"ה (ה) כ"ה דקול והא

לכלי שרת

זה וקשה דהסעם של היסת הדעת לא איצטרך אלא לר"א אבל לרבי דאמר לינה פוסלת פסלה נמי יציאה בקידוש כמו לינה בלא טעמא דחיסח הדעת סדקאמר בכעיא דלעיל ואח"ל דלא פסלה

בשחיטת הזבח אפי' דגבר נתקדש בכלי דרבי סבורא ליה דהטר מקדש בפרק רבי ישמעאל (שם ע"ב) ומיהו יש לרחות דבאין עם הזבח שאני דהא נסכים הבאין עם הזבח לא מיפסלו בלינה כי אם בשחיטת הזבח כדאמר זעירי בפרק התורה (שם ע"ט) ואלו באין בפני עלמן תנן קדשו בכלי נפסלין בלינה ויש עוד רואה יו"ד מהא דתנן במעילה פרק ב' (דף ט"ו) גבי מנחות ושתי הלחם קדשו בטרם יתקדשו ליפסל במחוסר סיפורים ובלילה אבל יוצא לא קתני ואפי' גבי עופות וזבחים הוה מלי כ"ס למיהו יוצא אגב כהן *אחרים לא אני אגב שתי הלחם ולחם הפנים ומנחות כן והא דלומר בפרק כל שעה (ספחים ט"ו) גבי לישא דמנחות נהי דבזריזן ליהא במקום זריזן חייה לרחא דמילתא נקט סדרך לעשותה במקום זריזין והא דלומר פרק המזבח מקדש [לקמן ס"ה] כלי שרת חן מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסל היינו בטובל יום ובמחוסר סיפורים ובלילה אבל לא ביוצא ול"ע *מה שפירש בקונטרס פ' שתי מדות (מנחות פ"ו): גבי שלחן אבל מקדשין ליפסל בלינה וביוצא ולקמן בסוף המזבח מקדש (דף ס"ה) פירש בקונט' אבל מקדשין ליפסל ביוצא אם ילא חון לקלעים או עב טו טבול יום והא ע"ג דלומר פרק שתי הלחם (מנחות לה): [א] שתי הלחם ואלו לחם הפנים לישות ועריכתן בחון אלמא מדה יבש לא נתקדשה וכן בסוף כל המנחות באות מלה (שם ס"ו) דריש ר"ש הטור הטור שתי פעמים שחיה אפיייתן בנתור ושיחיה הקדשן בנתור ופרין והתנן ר"ש אומר לעולם הי דגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשרות בבית פלגו לאו משום דחי נתקדשה הוה מיפסלה ביוצא אלא משום דדבר מטער להאי לחון לאחר שנתקדשה ואם תאמר וביוון דבקדושת כלי לא מיפסלה ביוצא

ש"ת בית הלוי חלק א סימן ה

וע"ש ברש"י דכתב וז"ל יציאה חוץ לעזרה מהו שתועיל כדרך שפוסל בכל הקדשים שקידשו בכלי שרת דנפסלין ביוצא. ובודאי דברי רש"י הללו צע"ג דלמה פי' דהספק הוא אם נפסלין ביוצא כמו שארי קדשים שנפסלין ביוצא והרי בגמרא מבואר להדיא הספק של בעל האבע"י אי חשיבא הסה"ד או לא וע"ש בתוס' ד"ה יציאה שפירשו באמת דלא כרש"י וכתבו כמש"כ דהספק הוא אם הוא הסה"ד.

והנראה לומר בכוונת רש"י ז"ל דאיהו מפרש דהוי שני אבעיות דבתחילה איבעי ל' אי חשוב קידוש כשארי דברים המקודשים דנפסלין ביוצא או לא ואבע"י זו הוי רק לרבי דס"ל לינה פסלה בקידוש וא"כ הוי ככל הקדשים ומבעי ל' אם ילויף גם לפסול יוצא מכל הקדשים או לא והדר קאמר את"ל לינה לא פסלה פי' דגם את"ל כר"א בר"ש דלינה לא פסלה וא"כ הא לא שייך למבעי כלל אי ולפינן בו פסול יוצא מכל הקדשים מ"מ אכתי מבעי ל' דלמא נפסל ביוצא משום הסה"ד כיון דפריש ולא דמי ללינה דלא פריש והוי ב' איבעיות בתחילה מבעי ל' אליבא דרבי והדר איבעי ל' אליבא דר"א בר"ש

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת יומא פרק ב הלכה א

ידים מהו שיפסלו משם יוצא ולא מתני' היא קידוש ורגליו וניטמו מטבילין והן טהורות יצא לא נפסלו משם יוצא ואתיא כמאן דאמר אין הלינה פוסלת בידים מה צריכה ליה ברם הכא כמאן דאמר לינה פוסלת בידים

ל' יצא

א) והגיר' נחא, דספק הירושלמי הוא הספק הטעם בסוגין, אי איכא פסול יוצא אל ר' קיסרי קידוש יור', וספק זה הוא באמר רק אמר אינה פסלה, דאמר אינה לא פסלה אין ספק וכן פירשנו בסוגין דאמר אינה לא פסלה וכן ר' דאמר אינה לא פסלה, ואזי איכא פסול יוצא דכל הקדשים, והן מצד היסוד הדעת איכא אספוקין, ואלו ספק זה הוא שכתב הירושלמי, דהן אמר אינה מוצא יש להסתפק בו, אבל אמר אין אינה מוצא, אין מקום לספק.

ב) וכן נחא לצד דהנה בסוגין נמי מצינו דהו' מהו דקידוש ידיו ורגליו וכו' יצאו היי הן קידושין, דמצינו מוכח דיצאה אינה פוסלת. ובסוגין משני ע"כ דיצאו ידיו לא קאייקל' כ קאייקל' יצאו ר' אבון. אמרנן הירושלמי לא ת' כן, רק דחה דהק דר"י ואתי כד' אין אינה פוסלת. ויצ' אמר לא ת' הירושלמי כ' בסוגין. גם צ' דבשאלא אם הניזון הוא מצד היסוד הדעת, שייך לחלק בין יצאו ידיו ורגליו ר' אבון, אבל אם כשלב' כפי' דהניזון הוא בפסול יוצא דכל הקדשים, מה שייך לחלק בין יצאו ידיו ורגליו ר' אבון.

ג) והנה נחא, שהיי ביאורן להאיכא הירושלמי בסוגין, והיא האיכא דהירושלמי, אם שייך פסול יוצא בקידוש יור' או לא, היא מצד פסול יוצא דכל הקדשים, ובפסול יוצא באמר אין שייך לחלק בין יצאו ידיו ורגליו ר' אבון. ואכן כ' מצינו הירושלמי דה' דאיכא פסול יוצא מהו דיצאו ידיו לא נפסלו, לא מצד השני דיצאו ידיו לא קאייקל' ל' וכן דבפסול יוצא אין שייך לחלק כן.

ד) אבל הספק השני בסוגין, אינו מנין פסול יוצא, רק מנין היסוד הדעת, אם מפיסל ביצאה משם היסוד הדעת או לא. וכן לפי שייך לחלק בין יצאו ידיו ורגליו היסוד הדעת ויצא ר' אבון דהוי היסוד הדעת ואכן כ' מצינו בסוגין דה' מהו דיצאו ידיו היי הן קידושין. ואזי כ' הוי היצאה היסוד הדעת, משני ליה יצאו ידיו לא קאייקל' ל' (ואין הטעם שמוצא

עבודה הלכות ביאת המקדש פ"ה

בסוף משנה

(4)

זנחים (פז): ומ"ש בין ד יצא מהמקדש וחזר ועבד ולא קידש אם לא הסיח דעתו והיטה לו ולזרעו חק עולם: עבודתו כשרה. כפי"כ זנחים (כ): בעיל דלא איפשיטא ומפשיטא לא פסלין עבודה. ודע דנגמרת בעינו למפשיטה מדמחזק יצאו ידיו הרי לנו כקדשתן ודחי יצאו ידיו לא קא מיבעיא לן כי קא מיבעיא לן יצא כל גופו מלך וק"ל נפשטה מאידך גיסא

דוקא יצאו ידיו הרי לנו כקדשתן ה"ל יצא גופו לא דלפי"כ נשמעינן יצא כל גופו וכל שכן ליצאו ידיו. ויש לומר דלא הוה מני יצא כל גופו ה"ל דוקא יצא כל גופו ולא ידיו אכל ה"ל הו"ל ידיו אפילו בלחודיהו נמי: ד"ה וזה הכלל היה במקדש אין אדם נכנס לעזרה לעבודה אפילו טהור עד שהוא טובל וכל המיטך את רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידור. משנה בפרק הממונה (כח): יצא חרץ לחומת העזרה וכו'. כרייתא כפי"כ זנחים (כ): יצא חוץ למחילת חומת העזרה אם לשהות טעון טבילה אם לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים ונגמרת בעי למפשיט מניה בעיין דבסמוך ודחי הכ"ע כגון שילא להסך את רגליו ופרש"י דקמני אם לשהות טעון טבילה שילא להסך רגליו לגדולים ודכוותיה סיפא דקמני אם לפי שעה טעון קידוש שילא להטיל מים. והדבר מנואר שיש חסרון בלשון רבינו * וכך נריך להגיה יצא חוץ לחומת העזרה אם לשהות בחוץ יצא כשהחזר טעון טבילה ואם לחזור מיד יצא כשהחזר טעון קידוש ידים ורגלים בלבד. וכן מלמדי בספר מונה: ומ"ש ואם לא טבל ולא קידש ועבד וכו' עבודתו כשרה היינו מדלא איפשיטא בעיין דבסמוך מספקא לן מי האי

שמים שני ירחצו מים ולא ימותו. ועבודתו פסולה בין כהן הדייט בין כהן גדול: ב ומניין שעבודתו פסולה. שני חוקת עולם לו ולזרעו ובבגדי כהונה הוא אומר חוקת עולם, מה מחוסר בגדים מחלל עבודה כמו שביארנו אף מי שלא רחץ ידיו ורגליו מחלל עבודה: ג אין הכהן צריך לקדש בין כל עבודה ועבודה אלא פעם אחת מקדש בבקר ועובד והולך כל היום כולו וכל הלילה. והוא שלא יצא מן המקדש ולא יישן ולא יטיל מים ולא יסיח דעתו. ואם עשה אחד מארבעתן צריך לחזור ולקדש: ד יצא מן המקדש וחזר ועבד ולא קידש אם לא הסיח דעתו עבודתו כשירה. וזה הכלל היה במקדש אין אדם נכנס לעזרה לעבודה אע"פ שהוא טהור עד שהוא טובל (ה) וכל המיטך את רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלים: יצא חרץ לחומת העזרה. אם לשהות בחוץ יצא כשהחזר טעון טבילה ואם לחזור מיד יצא כשהחזר טעון קידוש ידים ורגלים בלבד. ואם לא טבל ולא קידש ועבד הואיל ולא הסיח דעתו ולא הסיך רגליו ולא הטיל מים עבודתו כשירה:

שרת בחוץ או בכלי חול בפנים ועבד עבודתו פסולה כרייתא כס (כ): ומ"ש ואין מקדשין בתוך הכיור או בתוך כלי השרת אלא מהם וכו', שם (כג). בעיל דלא איפשיטא, הילכך לכתחלה לא יקדש אלא ממנו אבל אם קידש כתוכו ועבד מספקא לא מחללין עבודה:

קידוש ראשון: ח קידש ידיו היום צריך לחזור ולקדש למחר אע"פ שלא ישן כל הלילה. שהיידים נפסלות בלינה. קידש בלילה והקטיר החלבים כל הלילה צריך לחזור ולקדש ביום לעבודת היום ט קידש ידיו ורגליו לתרומת הדשן אע"פ שהוא מקדש קודם שתעלה השמש אינו צריך לחזור ולקדש אחר שהאיר היום

נשטות בלינה. היינו כרני כרייתא שכתבתי בפרק זה (פ"ג): קידש בלילה והקטיר חלבים כל הלילה צריך לחזור ולקדש ביום לעבודת היום. גם זה כרני כרייתא שכתבתי בפרק זה (ה"ג): ט קדש ידיו ורגליו לתרומת הדשן וכו' אינו צריך לחזור

רעק"א
הי"ט. שהיידים נפסלות בלינה. שם כרני (זנחים כ). ובי"ט (ה"ג) ונגמרת (ה"ג) שם דמש עבד לא חילי טעון קידוש רק איבעיא לן קא מיבעיא לן משמע ולרבי לא מבעיא לן דבשל פסול וכו': (ח) זנחים כ. וספר קושיות עוזמות נכס). הי"ט. קודם שתעלה השמש. עמ"ש בגליון פ"ב מהלכות תמידין ומוספין הי"ט נלמדי שם ע"י"ש: (גליון הרמב"ם).

שהרי בתחלת עבודת היום קידש: י מצוה לקדש ממי הכיור ואם קידש מאחד מכלי השרת הרי זה כשר. אבל כלי החול אינם מקדשין. קידש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפנים ועבד עבודתו פסולה. ואין מקדשין בתוך הכיור או בתוך כלי השרת אלא מהן. שני ורחצו אהרן ובניו ממנו, לא בתוכו. ואם קידש בתוכו

ועפ"ז מיושב היטב קושיית הגרעק"א צ"ח דלא פסל הרמז"ס צ"זי"ח, דכל ה"א דאיתא צנמ' דלמחז דפסל לינה פסל יציאה

היינו אם ס"ל פסול לינה בקידוש ה"ה דאיתא פסלה, אכל הרמז"ס דפסק דאיתא פסול דגשתא אכל פסול לינה ליבא, ממילא ליבא פסול יציאה.

פסול לינה) והוא משום דפסק כרז"א, דפסקינן כרזי רק לגזי פסול דגשתא, ולא לגזי פסול לינה, וגמלא דאע"ג דפסק הרמז"ס כרזי לענין פסול דגשתא אכל לגזי פסול לינה פסק כרז"א, ולכן פסק דבקידש לתרוכ"ד לא פסלה שקידש צתחילת עבודה וליכא צזח חסרון דגשתא, ולכן גם בקידש קודם קרות הגזר כשר כיון דהוי תחילת עבודה וליכא פסול דגשתא, והא

(8)

4) סוס דכטיב - חזקה נהוג חוקה זו לזרעו חמיו ולאו להיקח אחא :
 טעמין זו - שאין מחזיק מים כשיעור ארבע קידושין : טעם ואסרן -
 חרין וזניו חרין שאף משה כהן היה בשבעת ימי המילואים ואע"ג דלא כהגו בבבא אמת מיהו קרא להכי מדרש : מניה ידיו כו' - דבעין ידיו ורגליו (ג) יג] כחוד ירחט כדכתיב קרא : ספגסה - דברים ממדת כל חס דאי אפשר לו שלא יפול : אמר רב יוסף - הא דרבי יוסי ברבי יהודה כשחזירו מסייעו מחזיק בו שלא יפול : מלי בנייהו - במאי פליגי : פמידה פן סוד - כגון זו שאיט בלא סיוע לרבנן לא היא עמידה ואנן עמידה בעינן כדמפרש לקמן : אמר קרא לשרט - ר' בגשתס אל המזבח לשרט איהקס קידוש לשירות : (ד) אינו נריך לקדש בלינס - חס לא ילא ולא הסוה דעתו : נריך לקדש ציוס - כדמסייס

6) עומר הוא : ת"ח קידש ידיו ורגליו ביום אין צריך לקדש בלילה בלילה צריך לקדש ביום דברי רבי שהיה רבי אומר לינה מעלת בקידוש ידים ורגלים רבי אלעזר ברבי שמעון אומר אין לינה מעלת בקידוש ידים ורגלים תניא אידך *היה עומר ומקריב על גבי מזבח כל הלילה ל] לאודה מען קידוש ידים ורגלים דברי רבי רבי אלעזר בר"ש אומר כיון שקידש ידיו ורגליו מתחילת עבודה אפילו מיכן ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש וצריכא דאי אשמעינן קמייחא בההיא קאמר רבי דפסק ליה מעבודה לעבודה אבל בהא דלא פסק ליה אימא מדי ליה רבי אלעזר ברבי שמעון ואי אשמעינן בהא בהא קאמר רבי אלעזר ברבי שמעון אבל בהא אימא מדי ליה לרבי צריכא מאי טעמא דרבי דכתיב בגשתס מ"ט דרבי אלעזר בר"ש דכתיב בגוואם ואידך נמי הא כתיב בגוואם אי כתיב בגשתס ולא כתיב בגוואם הוה אמנא על כל גישה וגישה כתב רחמנא בגוואם ואידך נמי הא כתיב בגשתס אי כתיב בגוואם ולא כתיב בגשתס הוה אמנא אפילו אביאה ריקנית אביאה ריקנית הא כתיב לשרת אלא בגשתס מיבעי ליה לכדרב אחא בר יעקב *דאמר רב אחא בר יעקב הבל מודים בקידוש שני כשהוא לבוש מקדש דאמר קרא או בגשתס מי שאינו מחוסר אלא גישה בלבד יצא זה שמחוסר לבישה וגישה להקטיר אשה למה לי

מילתיה שהלינה פוסלת בקידוש ועמוד השחר הוא העושה לינה לקמן בפרק המזבח מקדש (דף סו) : פסחילס פכודס - כשהתחיל לעבוד עבודות *הללו ולא הסוה טוב דעתו יד] *עד עשרה ימים ובלבד שיהא עומד ועובד] : דפסק ליס פן ספכודס - אלא שלא הסוה דעתו דלא תני בה היה עומד ומקריב כי הכא : דכתיב בגשתס - וגישה דשחרית גישה אחרית היא שהרי יש כאן מערכה חדשה : דכתיב בגוואם - והרי [זה] לא ילא : טו] אכל גישה וגישה - וחפ"י שתיקו בו ציוס : אביחאס ריקנית - נכנס שלא לעבוד : דרצ אחא בר יעקב - תלמוד בבלי מסכת זבחים דף ט עמוד ב

חולשא דכהן גדול : *אמר רבי יוחנן קידש ידיו ורגליו לתרומת הרשן למחר אינו צריך לקדש שכבר קידש מתחילת עבודה למאן *אי לרבי האמר פסלה לינה אי לרבי אלעזר בר"ש האמר ו] אין צריך לקדש אפי' מיכן ועד עשרה ימים אמר אביי לעולם לרבי ולינה דרבנן היא ומודי ט] דמקרות הגבר ועד צפרא לא פסלה לינה רבא אמר לעולם רבי אלעזר ברבי שמעון ט] [היא וראה ר"י דבריו] בתחילת עבודה ולא בסוף עבודה מיתיבי *ראוהו

תלמוד בבלי מסכת זבחים דף ט עמוד א

6) ליה נהס נפי שהוה נריך נהכניס דמו נהיכנ ולהוות ונח יכד עניו מסוי המזרק והדס : פ"ג - כי מוקמת ליה כרבי הא טעמא חיכא : פרומס פדשן - דכתיב והרים את הדשן בכל בקר היה טפל לא] מחתה מן הגחלים המאולכלת הפנימיות ויורד ונתנה במזרחו של כבש בדרוש של מזבח כדכתיב ושמו אלל המזבח ושם היה נבלע במקומו והיא היתה בכל יום ראשונה לכל העבודות : מסחילס פכודס - שזו תחילת עבודה יום לנ] הוא : פא אפרס פסלס לינס - ולינה בעמד השחר תליא דכתיב עד בקר : פא אפר מכלן ועד י' ימים - וחס תלית טעמא משוס קדיש בתחלת עבודת יום זה : ולינס דרבנן - לינה זו שתועיל בקידוש שאין המים בפנינו מדרבנן הוא דגזור בה שלא תולול בלינה ומודה רבי שכשהעלו לכור מן הצור מקרות הגבר שהוא זמן תרומת הדשן כדלמרינן בפרק קמא דיומא (דף כ) דמסוס האי פורחא לא פסלה לינה בקידוש דלא מסקי אינשי אדעתיהו לנ] דדמי כמה שקידש ציוס : וראס רבי יוחנן דבריו - של ר' אלעזר נכונים במהדס ידיו בתחלת עבודת היום דלא פסל בה לינה ולא במי שקידש בלינה להחטיר תלבים שהוא סוף עבודת יום התמול :

תלמוד בבלי מסכת זבחים דף ט עמוד א